

Krzysztof Matuszewski

Uniwersytet Łódzki

Michela Onfray'a Summa nietzscheana

Wydana w roku 2011 książka Michela Onfray'a *La Construction du surhomme* (tom 7 cyklu *Contre-histoire de la philosophie*, éd. Grasset) składa się z dwu części, poświęconych odpowiednio Guyau i Nietzschemu. Proponuję relację z części drugiej zatytułowanej *Nietzsche ou „apprendre à mieux s'égouir”*, będącej – w dorobku autora niezmiennie zaintrygowanego Nietzschem – próbą „nietzscheańskiej syntezy”. Realizując swój zamiar, Onfray sięga do wydanych książek Nietzschego, a także do fragmentów pośmiertnych, korespondencji i młodzieńczych szkiców autobiograficznych. Usiłuje – stosując zasadniczo wykładnię egzystencjalną, ale posługując się też kodem interpretacji psychoanalitycznej – odnaleźć koherencję w obrębie trzech przemian (*wielbłąd – lew – dziecko*), prezentowanych przez Nietzschego jako fazy duchowego rozwoju, które można też traktować jako etapy jego własnego *stawania się*. Namysł nad różnymi aspektami dzieła i napięciami życia, poniekąd tragicznie zdeterminowanego, a poniekąd wybierającego dla siebie aurę tragiczności, pozwala opisać osobowościowo-filozoficzny konglomerat jako spójną strukturę, intrygującą walorami swego ideowego i egzystencjalnego przesłania.